

Borsodi L. László

Rendezői utasítás

Színházjegyet akartam foglalni aznapra,
gondoltam, legyen közös programunk,
felejsük a nedves, téli hónapokat,
de arra hivatkoztál, takarítanod kell,
mosogatnod, virágot öntöznöd,
felporszívózni a szőnyeget, ágyneműt
cserélni, kimosni a lepedőkből
öleléseinket, testünk nedveit,
végre rendet kell teremtened, mondtad,
mintha mindent éppen azon az estén,
különben se jó az előadás, jegyezted meg,
hát ez biztos, egy ideje a szemünk előtt
zajlik, az üres teremben csak ketten,
és nézői vagyunk egy színhátnak,
amelynek szereplői is, rendezői is
úgy volt, hogy mi, de hiába a sok próba,
a kezdeti összehangolt hetek, hónapok,
csak játszod, csak játszom, csak játszunk,
és folyton kimarad egy-egy mozdulat,
hol te, hol én felejtünk ki egy mondatot,
van, hogy fontos szavak törlődnek,
és ott, a szavak helyén nincs semmi,
mintha a szerepek is felcserélődtek volna,
mintha valaki más játszana bennünk,
mi meg nem értjük, hogy lehetséges,
nem érezzük, még mindig nem tudjuk,
eljutunk-e oda, ahová, együtt,
vagy rég egy másik rendezőre várunk.

BORSODI L. LÁSZLÓ (1976, Csíkszereda) költő, irodalomtörténész, kritikus, tanár. Legutóbbi kötete: *Te fordítsd el* (versek, Kolozsvár, 2024, Erdélyi Híradó Kiadó).

Fakul, mállik

Néhány nap után ismét nincsenek sehol,
hiába próbálták, hiába hívták elő
az első pillantásokat, mozdulatokat,
pörgették vissza a korábbi üzeneteket,
az első hetek, hónapok szórendjét, ízét,
mosolyuk megfakult, szétmállott,
pedig újra elindultak, ujjaiik ugyanolyan
finoman indáztak egymásba, a kezük,
a lábuk, a hasuk, az ölük is ugyanúgy,
a mozdulataik is eggyé simultak,
akár a tenger hullámai napsütésben,
de egyszerre hideg veríték, nyomok a bőrön,
ragacsosan feküdtek, üresen, némán,
mintha egy kutyákkal őrzött gyárudvaron
lennének, hideg esőben, ahonnan nincs
se ki, se be, csak figyelnek, találgatnak,
és nem tudják, mi lesz a következő percben,
minek kellene visszatörténnie, hogy megint,
hogyan talán - - -

Készülődés

Ha útra kelnél, vigyél magaddal,
ne hagyj itt a névtelen városban,
ahol beszélne sincs kinek rólad,
milyen volt tengerszemed, arcod,
zefíreket idéző hangod, csókod,
indázó ölelésed, bővizű kutad.
Engedd, hogy hozzád szegődjem,
ha ennyire beléd gubancolódtam,
és nincs saját udvarom, házam,
nincs külön táskám, kabátom.
De ha mégis, ha nélkülem indulnál,
legyen hajnal, éjfél, lehetőleg tél.

A másnap úgyis évszázadokra hull,
és nem lesz, már nem lehet senkié.
Úgysem tudnám, úgysem érthetnéd,
milyen madarak szállnak fölöttem,
milyen a kocsonyás ég, és milyen
agyagos földdé válni sorközökben.

Vissza

„Valahol
gyönyörű lányok siklóröpülésben
azt állítják, hogy jól van, ami van.”
Pilinszky János

- 6.

Ma reggel hiába hívtalak, nem vetted fel a telefont –
hagyom, hogy ez a szerda is üresen tovakongjon,
szétszálljon lassan, mint rosszul égő cigaretta füstje.
Ma délután kimentem a temetőbe anyámhoz, apámhoz.
Elmondtam nekik mindent. Amit nem, arról is tudnak.

- 5.

Tegnap azt mondtad, együtt megyünk a szüleidhez,
mára a többes számot egyes szám elsőre cserélted.
Hogy egyes szám első személy vagyok-e egyedül,
nem tudom, csak azt: kiszorultam a nyelvtanodból.

- 4.

Csendes, lassú örült ez az április:
figyelsz, nem szólsz,
a tükörben csak te látszol.

- 3.

A kórház ablakán kinézek: mintha te közelednél.
Pedig tudom, azt várod, ne kérjek tőled semmit.
Arra se gondoljak, milyen lenne, ha meglátogatnál.

- 2.

Ma vasárnaposak az emberek:
türelem, húsleves, jóság, bécsi szelet,
az Úr magányosan kanalaz az asztalfőn,
a vendégsereget nem látja, sűrűn havaz.

- 1.

Milyen lehet egy új esztendő,
amely hétfővel kezdődik?
És nélküled?

Zsolczai Balázs: Álomnyaraló, 2011 (akrillak és pigment faroston, 50x50 cm)

